

Karácsony a Megváltottság „közérzete”

A hír, hogy Krisztus megszületett, – sem a földön, sem az égben – soha többé nem lesz más, mint élő. Él, mert éltet... nem az emlékével – emlékeknek csak tisztelettel adózunk -, hanem azzal, hogy mélyen az idő medrébe ágyazva táplál, embereket tart életben, átemel minden nyomorúságon, tesz boldoggá. Vele, mi több vagyunk magunknál. Megáldja népünket, felebarátainkat, megáldja a Földet, amelyen a népek között a mi népünk is él. Megáldja vágyunkat az életre, az igazságra, a jövőnkre.

E. Suhard bíboros írta: „Korunknak jutott az a megtisztelő föladat, hogy megteremtsük azt a humanizmust, mely a világ mértékére van szabva, de ugyanakkor Isten szándékait tartja szem előtt.” Hogyan is lenne másképpen, ha Isten kimondhatatlanul „nagyobb” és „több” a világnál? Ez a humanizmus azt is jelenti, hogy nem fogad el mindent, amit a világ nyújt neki. El kell utasítania mindazt, ami le akarja beszélni az üdvösségről vagy akadályt gördít az útjába. Mi sem tehetünk másként, de nem is akarunk másként tenni, hogy a keresztény ember éber figyelemmel, szeretettel és részvétellel éljen a világban, küldöttként.

Ki akarjuk mondani s közölni akarjuk másokkal a hitünket, amit igaznak és fontosnak tartunk, itt és most, a világban. Nem a véleményünket akarjuk közhírré tenni, hanem a hitünket, ami emberi létünk foglalatja, amelyben teljes emberségünk, szeretetünk is kifejeződik. Szeretnénk megértetni másokkal is, hogy Jézus nem választ el, hanem összeköt. Nem azt követeli tőlünk, hogy taszítsuk el magunktól a világot, ami lehetetlen is, mert benne élünk, hanem erőt feszítve éljünk e világban. Erőnek pedig az igazságosságot, a békességet, a szabadságot és az emberiséget nevezzük.

El kívánjuk juttatni az Egyház, a világ és a magunk üzeneteit minden emberhez, s így akarjuk szolgálni az emberiség – sokszor oly kilátástalannak látszó – lehetséges egységét.

Az Egyház eltökélte magát a változásra, de nem hagyott kétséget afelől, hogy változnia kell a világnak is.

Föltárta a világ szenvedéseinek okait, és a kölcsönös megbecsülésben és szeretetben látta az orvoslás egyetlen lehetőségét. Tisztánlátásával nemcsak az Egyház, hanem a világ jelenét és jövőjét is vizsgálta. Mindezt azért, hogy korunk – s benne a kereszténység – jótékony változásait előmozdítsuk.

Az igazi kérdéseket a világ teszi föl, mondta Y. Congar domonkos atya. Mit jelent ez? Azt, hogy a világnak halaszthatatlan kérdései vannak. Újra és újra kirobbanó válságaival az egész emberiséget érintő kérdéseket tesz föl. Ezek egytől-egyig áthullámoznak az Egyházon is. Mi, keresztények valljuk, hogy a világ egyetlen kérdését sem lehet tartósan megoldani anélkül, hogy ne vennénk figyelembe az emberiség követelményét, amelynek mélye és magassága Jézus Krisztus. A világ nem semmitmondó ügyekkel foglalkozik, hanem a lét kérdéseivel. Szó szerint azzal, hogy megmarad-e vagy elpusztul.

Megteremtette a technikai civilizációt, amelynek beláthatatlan következményei vannak. Soha nem-hitt reményekre jogosítja fel az embert, de a teljesítmények árnyékában újfajta pusztulás fenyegeti vizét, levegőjét, földjét és környezetét. A föld nyersanyagkincsei rohamosan fogynak, s ott, ahol föl vannak halmozva vagy új energiahordozók fölkutatásával foglalkoznak, egyesek vagy csoportok önkényes terve dönt felhasználásukról.

Az eltömegesedés magas lelki-szellemi műveltséget követel meg ahhoz, hogy békességben éljen egymás mellett ember és ember, nép és nép. Ezzel szemben a jéghideg erőszak és bűnözés nőttön-nő, és a szellemi érdeklődés gyöngülése mindennapos tapasztalatunk.

Valóban a világ veti föl az igazi kérdéseket. Akkor talán az Egyház nem is fontos? Korántsem. Mindaz, amit tanít az Evangéliumban, s Jézus Krisztus maga – ma is – igaz és nélkülözhetetlen, sőt sokasodó megoldatlanságaink közepette egyre s beláthatóan igazabb.

Éppen ezért, az Egyháznak nem egy „új, másfajta” Krisztust kell hirdetni, hanem ugyanazt a Jézust kell „másképpen” átélnie: Kiérlelt magatartással, más nyelven, a világ korszerű értelmezésével, nagyobb feszültséggel, mélyebb „ösztönösséggel”, jobban azonosulni Vele s egyben a világgal. Csak hiteles, próbáin átesett és tevékeny keresztény tud felelni a világ kihívásaira, és tud megfelelni Jézus követelményeinek.

Át kell gondolnunk az okokat, amelyek az Egyházat elidegenítették a világtól, a keresztény felekezeteket egymástól, keresztényeket a keresztényektől, a különböző vallásokat egymástól.

Átélni a krízist annyi, mint nagyon becsületes önvizsgálatot tartani, de azt is jelenti, hogy Krisztusnak nagyobb teret kell engedni az életünkben s életünk által a világban, de jelenti azt is, hogy fölmérjük az Egyház mai önzetlenségét, véráldozatát és szenvedését.

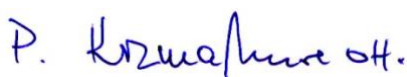
Az Egyháznak ma sincs versenytársa abban, hogy mindenféle haszon, hatalom vagy siker nélkül küldi a nyomorúságba, ismeretlen veszélyek közé orvosait, tanárait és papjait, hogy elmaradott népek között betegeket gyógyítsanak, tanítsanak, hirdessék az igazságosság eszméit, meggyökereztessék a kultúrát. Ez az átélés küldetéstudatból táplálkozik. Küldetéstudata annak van, aki már nem méricskéli az életét, nem latolgatja, hogy „miért” és „mivégre”, hanem él és cselekszik, mert küldetett. Krisztus bízta meg azzal, hogy örömhírt és igaz szavakat ajándékozzon a világnak.

Mivel minden megkeresztelt ember a keresztségben Krisztus életében részesedik és az Egyházban a Szentlélek új szélirányt mutat, a keresztény nem elégedhet meg a Lélek szabadságának látszatával, s mert valóban a Lélek küldi, nem „a magáénak” szálláscsinálója, hanem a szeretet és a szabadság szellemének... ami arról ismerszik meg, hogy sugarában növekedni kezdenek az emberek, mint növények a Nap alatt. Nem felfuvalkodott, küldetésének nincsenek kényszerképzetei önmagáról, nem tapad betegesen önmagához, de erősen ragaszkodik az igazsághoz.

Ez magatartásának ereje és föltétele, mert küldetése van, minden emberhez szóló, ebben az oly nehezen magára eszmélő és megosztottságától szenvedő világban.

„A kis Jézus megszületett, örvendjünk,
elküldötte ő szent Fiát Istenünk.
Betlehemben fekszik rongyos jászolban,
azért van oly fényesség a városban!”

2023 Karácsonyán

P. Kozma Imre OH
irgalmasrendi szerzetes
a Magyar Máltai Szeretetszolgálat
alapítója és elnöke